

maal, at Ingen har vovet med Bestemthed at afgjøre, hvilket det Rigtigste var. Imidlertid troer jeg, at Alle ville være enige om, at Speculanthandlerne ikke bør overbeskattes ved en højere Afgift, end den, som er bestemt for de faste Handlende. Den ærede Indenrigsminister har ogsaa sagt, at Afgiften ikke var særdeles høj; thi, naar Speculanthandlerne med Skibe paa en 20, 30 Læster medføre Ladninger af 10 til 12,000 Rds. Værdi, saa vilde Afgiften af 3 Rd. reduceres til 1 Procent, og dette maatte anses for en lav Afgift for Tilsladelsen til at omsætte disse Varer. Men, antage vi nu, at Ladningen bestaaer af Tømmer eller andre mindre værdifulde Gjenstande, da turde det vel være, at det blev en meget høj Afgift. Der er Intet i Lovforslaget, som modererer Afgiften i Henhold til Varernes Værdi, hvilket derimod fandt Sted i det tidligere Udkast, som forelaa forrige Aar; der var Tømmer og Korn og slige Varer aldeles fritagne for Afgift, hvorimod nu Enhver skal betale lige Meget, enten hans Varer have en høj eller lav Værdi. Det er tidligere blevet bemærket, at man antog, at de mindre Fartøier, der gik op paa Fiskerie, vilde blive farlige for de faste Handlende, idet de vilde have Fordele derved, at de kunde have det Lasterum, som er tilbage i Skibet, opfyldt med Colonialvarer eller Manufacturvarer og derved skade de Handlende. Men derved vilde opstaae, meente det ærede Medlem fra Byen (Bardensfeth), det Tilfælde, at saa bleve Islænderne udsatte for at mangle Tilførsel af de allernødvendigste Artikler, nemlig Kornvarer og andre til Livets Fornødenheder henhørende Ting. Det troer jeg nu aldeles ikke. Jeg troer, at det maa være de faste Handlende meget om at gjøre, udelukkende at have Omsætningen af Kornvarer, bagt Brød, Brændevin og alle disse Fornødenhedsartikler, som Islænderne trænge til, i et temmelig stort Forraad; thi foruden den Tid af 4 Uger, i hvilken Omsætningen almindeligt skeer, skeer den dog ogsaa til andre Tider af Aaret, navnlig om Efteraaret. Det er almindeligt bekendt, at det kan kun gjælde om de høit tilfjeldsboende Bønder, som kun eengang om Aaret kunne tye ned til de sydligere Steder for at forsyne sig, at de kun kunne handle i 4

Uger, nemlig fra Juni til Juli Maaned; men paa de andre Beboere kan det ikke anvendes. Naar der er Oplagssteder med saadanne Fornødenhedsartikler, som man kan tye hen til, vilde de ogsaa der faae nogen Afsetning, og da have de Ingen at concurrere med; thi da udeblive Speculanterne, fordi Veiret paa den Tid af Aaret er stormende, og der Intet er at vente for dem af Tuffhandelen. Man indvender ogsaa, at, hvis ingen Differentialtold bliver bestemt, vilde Spanierne bemægtige sig hele Fiskehandelen. Dertil maatte man jo af Hjertet gratulere Islænderne, dersom Spanierne betale højere Priser end alle Andre, og det kan ikke nytte at tænke paa at kunne forandre Toldsystemet i Spanien. Naar det er bestemt i den spanske Toldtarif, at Fisk, indført i fremmede Skibe, skulle betale saameget mere end Fisk, der indføres i spanske Skibe, saa kan et Land som Danmark ikke vente, om det end har nok saa mange vægtige Grunde at anføre, og om det ogsaa har enkelte Midler til at prøve at gjøre sin Net gjældende, nemlig gennem Represalier, at det skulde hjælpe. Spanierne afvige ikke deraf. Alt, hvad man kan vente, at det vil indrømmes Danmark, er det Samme, som er indrømmet Norge, nemlig Ophævelse af den Forskiel, der nu bestaaer i Varetilførselen med Hensyn til Fisk og andre islandiske Producter, naar de affibes fra Kjøbenhavn eller andre Steder i Kongeriget eller Heringdommerne til Spanien, eller naar de føres dertil fra selve Productionsstedet, Island, hvilken Forskiel udgjør 5 Rd. pr. Skippund. At faae denne Forskiel hævet, troer jeg er Alt, hvad vi kunne gjøre os Haab om, og dermed vil det saa have sit Forblivende. Men at nære den Tanke, at Spanierne ville føle os i vore Fordringer og sætte vort Flag paa samme Fod som deres eget eller begunstige os ud over det, de have tilstaaet andre Nationer, det synes virkelig at være overspændte Forventninger, og derfor har Udvalget holdt fast paa, for at Handelen med Spanien kan vinde Sikkerhed, at indføre en bestemt Tillagsafgift. Man turde ikke uden Risiko for Handelens Sikkerhed anføre saavel en Normal- som en Maximalafgift; thi det vilde maaskee affrætte Spanierne fra at indlade sig i directe Handel paa Island. Det